

In Memoriam Hans Buseman

In een vereniging als de onze, met een gemiddelde leeftijd van ver boven de 70 gebeurt het Natuurlijke , en dat is dat leden komen te overlijden. Als Stadsdorp krijgen we daar soms wel, soms niet een kennisgeving over. Onze leidraad is dat we hier er binnen onze vereniging geen communicatieve taak in hebben. Met Hans Buseman is dat anders.

Namens het bestuur en met instemming van zijn dochter Pien wil ik Hans op deze wijze gedenken. Hans had de laatste maanden meer fysieke klachten dan voorheen. Dat bracht beperkingen mee in zijn doen en laten en in zijn actieradius. Enkele weken geleden werd hij opgenomen in het OLVG. Onderzoeken volgden, men dacht aan een bacterieel virus in de hartstreek, maar wilde nog verder onderzoeken. Via zijn dochter ontvingen we af en toe optimistische berichten dat hij dan en dan naar huis mocht, die vervolgens weer opgevolgd werden met teleurstellende boodschappen. Hij moest nog langer in het ziekenhuis blijven.

Plots viel er een stilte in het stadsdorp, opgevolgd door een stortvloed aan appjes, mailtjes en telefoongesprekken. Dinsdag 17 februari zo rond 14.30 uur kwam er een bericht van Pien. *“Zeer onverwacht, maar ze hebben net mijn vader in slaap gebracht, nu hopen dat hij zelf snel inslaapt. Hij ligt er vredig bij en is toe aan zijn laatste reis, zoals hij het zelf nog mooi zei”*. Enkele uren later is hij overleden. Naar we nu weten heeft hij zijn lichaam aan de wetenschap geschonken.

Toen zijn vrouw ernstig ziek werd besloten ze vanuit het zuidelijke Frankrijk terug te keren naar Laren. Na het overlijden van zijn vrouw verhuisde Hans naar de Jordaan, waar zijn dochter Pien al woonde. Eerst de Reestraat, later zijn geliefde benedenwoning op de Lauriergracht.

En nu over Hans zelf: wie van ons weet niet wie hij was ? Niet te groot van gestalte, een mooie bos spierwit haar en een grote witte volle snor. Hij had een opvallende zware bariton stem met een Goois accent. Als hij “stilte” riep, dan werd het ook meteen stil.

Hij trad het leven blijmoedig tegenmoet. Legde snel contact met mensen en maakte daarbij geen enkel onderscheid in rang of stand. Hij hoefde nooit lang in het café of op het terras zonder Anschluss te zitten. Hij was vrolijk gestemd, lachte graag. Zijn belangstelling was breed: politiek, kunst, literatuur, de stad Amsterdam. Hij discussieerde graag en was niet

huiverig om iemand scherp aan te spreken als hij het er niet mee eens was.

Buiten de activiteiten van het stadsdorp ontwikkelde zich een netwerk van leden om hem heen die gezamenlijk diverse gezellige bezigheden hadden: jazz bezoek bij Welling, op de Zeedijk en de Nieuwmarkt. Barts Boeken Club in het Betty Asphalt complex. Tientallen musea bezoeken in steden buiten Amsterdam, altijd opgeluisterd met een lekkere lunch. Oesters eten bij Franks' Smoke House en later op de Elandsgracht. Huiselijke etentjes bij elkaar. Koningsborrel op het terras van de Eland. Altijd in voor iets leuks, altijd bereid het voortouw te nemen.

Hans werd al snel in de beginjaren lid van het Stadsdorp. En wat er toen gebeurde...? Hij ontpopte zich als initiatiefnemer, (mede) coördinator en stimulator van tal van activiteiten binnen het stadsdorp. Hij startte de Boekenclub en kreeg het voor elkaar dat deze gratis in het Ambassadehotel mocht bijeenkomen. Hij had de coördinatie van de Eettafel in de Doffer en later het Molenpad. Hij initieerde de dessert lezing, eerst in de Doffer, later de Laurierboom. Wat te denken van de maandagmiddagborrel in de Pels, de nu al jaren bestaande jeu de boules club, en van latere datum de tekenclub? Hij nam het voortouw bij diverse uitjes: het bezoek aan het atelier van Matt met BBQ na, de rondleiding op de Zeedijk, het bezoek aan het Bickers eiland.

Buiten het grote belang dat hij voor het Stadsdorp is geweest was hij ook nog zeer actief in het Mokum koor en heeft hij jarenlang de Hofjesconcerten mede georganiseerd.

Hans was een verbinder, hij bracht mensen tot elkaar. Hij heeft het Stadsdorp voor een groot deel gemaakt tot wat het nu is.

Toen ik ruim 10 jaar geleden beschroomd voor de eerste keer de Buurtborrel in van Wees bezocht trad mij in een overvolle ruimte een opvallende heer tegenmoet die met zijn zware stem tegen me zei: "ik ga naar buiten, het is me hier te druk". Ik wou dat wij dat nu, 10 jaar later ook konden zeggen bij de buurtborrel in de Laurierboom.

Hans, je hebt voor velen van ons veel betekent. We verliezen met jou een vriend, een maatje. We zullen het nog vaak over je hebben. Wat mij betreft stellen we een Hans Buseman Penning in als eerbetoon aan jou en aan de leden die zich in de toekomst met hart en ziel voor ons dorp gaan inzetten.